

GERÇEKLERİ KİM KARIŞTIRDI?

BİRSEN
EKİM
ÖZEN

ÇİZER:
SULTAN
YARDIM

BÖREKLER, KREDİ KARTI DÖKÜMLERİ VE BEN

Kahvaltı masasındaki tereyağı ve peynirin dolaba kaldırılması lazım.

Tabakların da makineye koyulması...

Hayat, çoktan seçmeli sorunlardan birini bu sabah da karşıma çıkardı işte. Aman ya, boş ver deyip koltuğa mı uzansam? Yoksa yapmam lazım deyip işe mi girişsem?

Bilemiyorum.

Tatildeyim. Evdeyim. Sanki herkes gezip eğleniyor da bir tek ben eve tıklımışım gibi hissediyorum. Okul ve ödevlerden sonra zamanım kalsa uzun uzun yatarım dediğim yatak da, doya doya seyredirim dediğim diziler de sıkıcı. Ama mutfakta bekleyen sorunlar bunlardan bin kat daha sıkıcı. Bir dakika! Benim gibi kıpır kıpır birinin tüm gün böyle peynirlerle bakışması hiç normal değil. Aksiyonu bol hayaller kurarsam bu durumdan kurtulabilirim belki. Mesela tabaktaki tereyağı bir anda kaysa, ben de havada uçarak bir hamlede yakalasam...

Aslında düşününce, sıkıntının bizi bazı tehlikelerden koruyabileceğine karar verdim. Belki de can sıkıntım bu şahane karakterimle bütünleşip beni titiz bir insana dönüşme tehlikesinden koruyordur. Kim bilir?

Ev, ağzına mama, altına bez isteyen, ilgi delisi canlı bir organizma gibi. Sürekli dağılıyor. Üstelik ben dağıldığını ancak annem akşam kapıyı açıp söylenmeye başlayınca fark ediyorum. Ne yazık ki o, benden önce fark ediyor. Bugün onu düzenli bir salon ve pırıl pırıl bir mutfakla karşılamayı planlıyorum.

Ama şimdi biraz dinleneyim sonra toplarım. Dün akşam izlediğim, 8 sezonluk dizide söylendiği gibi işlere başlamadan önce ruhumu sakinleştirmeliyim. Böylece enerjiyle dolarım.

Kulaklığımı takıp yatağıma uzandım. En sevdiğim grup *Tencere Dibin Kara*, en sevdiğim şarkıları *Dip Dibeyiz*. Ne güzel söylüyorlar.

Dip dibeyiz

Ama uçurumlar var aramızda

Dip dibeyiz

Senin derdin çeyiz...

Çeyiz nedir bilmiyorum, sanki dantelli örtü gibi bir şeyi çağrıştırıyor, emin değilim. İnsanın derdi neden dantelli örtü olsun ki?

Ancak bateri soloları inanılmaz iyi. Arada kemanlar devreye giriyor. Ama bateri kesilmiyor. Hatta kuvvetlenerek artıyor. Kendimi müziğin ritmine kaptırıyorum. Fakat baterinin ritmi tuhaflaştırıyor.

Güm güm güm! O da ne? Sanki uzaklardan, müziğin ritmine uymayan başka bir ritim duyuyorum. Kulaklığı çıkarıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Biri alacaklı gibi kapıyı çalıyordu: Güm güm güm!

Kulaklığı atıp kapıya koştum.

“Fatoş, neredesin ya!”

Bu, Emir. Kendisi kuzenim olur. Kendisini aksiyonu fazla dizilere mi kaptırdı, ne oldu? Kapıları yumruklamalar filan! Kaşlarımı kaldırıp parmağımla duvardaki zili işaret ettim.

“İyi de kapı zili diye bir şey var. Neden çalmak yerine kapıyı yumrukluyorsun?”

O sırada alt katın ışığı yandı. Merdiven boşluğunda tiz bir ses yankılandı.

“Kızım, çocuk ne yapsın? Çaldı çaldı, açmadın. Ben bile merak ettim.”

Alt komşumuz Huriye teyze, bu son cümlesiyle kendisini özetledi. Merak etmediği hiçbir şey yok zaten. Akşam ne yediğimizi, hasta olup olmadığımızı, eve kimin girip çıktığını, annemle babamın maaşını, hatta evimizin kirasını bile merak eder.

“Merak etme, Huriye teyze. Sağır olmadım. Her şeyi duyuyorum.” Emir’e döndüm.

“Telefon diye bir şey var, arasana!”

“Açmıyorsun ki! Ettik! En sonunda annem beni gönderdi.”

Cebimdeki telefonu çıkardım. Yine uçak moduna geçmiş.

“Babam bana yeni bir telefon almalı artık. Onun eski telefonuyla olmuyor böyle!”

“Baban eski telefonunu sana mı verdi, kızım? Sana yenisini alamadılar mı? Ne yapsın, onlar da evi geçindireceğiz diye perişan oluyorlar. Kredi kartı taksitiniz var mıydı sizin?”

Merdivenlerden başını uzatan Huriye teyzeye bakarken annemle babamın dedikleri kulaklarımdaydı: “Büyüklerine karşı saygılı ol!” Ancak ses çok uzaklardan geliyordu. Huriye teyzenin sesi çok daha baskındı.

“Merak etme Huriye teyze!” dedim en saygılı ses tonumla. “Ben sana kredi kartı dökümünü gönderirim. Sen oradan nereye ne harcıyoruz, hepsine bakarsın.”

Huriye teyze hızla toparlandı.

“Aaaa, bana ne sizin dökümünüzden! Sanki meraklıymışım gibi. Sen üzülüyorsun diye sordum.”

Sesi gittikçe uzaklaştı. Sonunda alt katın kapısı kapandı.

“Sen neden geldin?”

“Annem bugün börek yapacak. Bahçede yersiniz, dedi.”

İyi fikirdi. Bir şeyleri kaldırmak zorunda olmadan karnımı doyuracaktım. Bu derleme toplama konuları kimsenin hayatında olmamalı bence. Ama ne yazık ki robotlar hâlâ çok akıllı değil. Toplamayı geçtim, süpürme işini bile tam yapamıyorlar. Biz bu hızla dizilerdeki uzay kolonilerini zor kurarız.

Kapıyı kapatıp Emir’in peşine takıldım. Hurriye teyzeye dediklerim Emir’in çok hoşuna gitmişti.

“Böyle olmalısın işte!” dedi, kendisi sanki hep böyleymiş gibi.

“Sana karışan olunca pat diye yanıtı yapıştırmalısın. Aynı *Sürüklenmeler* dizisindeki Jiyu gibi.”

Şimdi onunla bu konuda farklı fikirlerimiz olduğunu tartışmam. Kabul etmiş gibi başımı salladım. Havalı olacağım diye her önüne gelene karşılık verip üste çıkmak hoş mu yani? *Sürüklenmeler* dizisi de pek beğendiğim bir dizi değil, ben daha çok *Sirius Kolonisi*’ni beğeniyorum. Yeni dünyalar, bambaşka hayatlar, hayat formları... Hayretler içinde kalıyor insan.

Emirlere doğru giderken gördüklerim karşısında çok şaşırdım. Uzun süredir boş olan iki

katlı evin bahçesinde bir hareketlilik vardı. Yoksa, bu kocaman eve birileri mi taşınıyordu? Bahçedeki açılmamış koliler tam olarak bunu gösteriyordu. Adımlarım yavaşlayınca Emir bana döndü.

“Dizilerin çoğu böyle başlıyor! Ya yeni gelen biri oluyor ya da yolculuğa çıkan biri. Bak, bu yeni gelen türünde bir sahne.”

Eve çıkan basamaklarda oturan bir kız gördüm.

“Sen iki dakika bekle. Geliyorum!” dedim Emir’e.

Bahçe kapısını açıp elimi sallayarak yaklaştım. Kız gülümseyerek ayağa kalktı.

“Merhaba, ben Fatoş. Hoş geldiniz! Yeni taşındınız herhâlde.”

“Merhaba, ben de Lidya! Evet, yeni taşınıyoruz.”

Koyu renk saçları omuzlarına dökülen ufak tefek kız pek güler yüzlüydü. Ancak biraz fazla gülüyordu. Bu kadar gülecek ne vardı? Biraz konuşunca gülme sebebini anladım ve çok şaşırdım.

“Burada yalnız kalacağımı, arkadaş bulamayacağımı sanıyordum. Sen selam verince inanmadım.”

“Nereden geliyorsunuz?”

“İstanbul’dan! Orada pek böyle selam veren falan olmaz da. Genellikle evde yalnız olurum.”

“O zaman seni hemen arkadaşlığa davet edi-

yorum. Yengem börek yapmış, bahçede yemeğe gidiyoruz. Sen de gel!”

“Olur mu öyle?”

Israr ettim. Yengem bir şey demez sonuçta. Annesinin izin vermeyeceğini söyledi. Tam o sırada annesi de dışarı çıktı. Uzun boylu, şık bir kadınla göz göze geldik.

“Merhaba canım!” diyerek bana elini uzattı.

Bileklerinde altın olmadığı kesin ama ne olduğu belirsiz bilezikler, parmaklarında kocaman rengârenk taşlı yüzükler vardı. Eğer bu taşınma kombiniyse, bence biraz abartılı olmuştu.

Ben onu incelerken Lidya, annesinden izin koparmaya çalışıyordu. Annesi dünyanın en tuhaf şeyini duymuşçasına gözlerini fal taşı gibi açtı.

“Tanımadığımız bir yere! Olur mu öyle şey!”

Ben hemen araya girdim.

“Kasabamız çok güvenlidir. Herkes herkesi tanır. İsterseniz yandaki komşuya sorun. ‘Fikret’le Gaye Hanım’ın kızları ile börek yemeye gitsin mi?’ deyin. Herkes ‘Gitsin.’ der.”

Annesi evin nerede olduğunu öğrenmek istedi. Sonra da “Ben getiririm Lidya’yı.” dedi.

“Tamam, o da olur!” deyip yanlarından ayrıldım. Emir onu da börek yemeye çağırdığımı anlayınca sevindi.

“İstanbul’dan he!” dedi şaşkınlıkla.

“Evet! Orada yalnızmış ama burada asla yalnız kalamaz.”

“Aynı *Osibana Gölü* dizisindeki gibi.”

O diziyi ben de biliyordum. Şehirde başları derde giren ve kasabaya kaçarken peşlerinden mafyayı da sürükleyen bir aileyi anlatıyordu. Diziler sayesinde büyük şehirlerin tehlikeli, mafya dolu yerler olduğunu öğrenmiştim.

“Hoop!”

Dalmışım, sıçrayıverdim. Ama sonra hemen bu hoopun nereden geldiğini anladım. Durup sesin geldiği yere, yandaki ağacın tepesindeki Toprak’a doğru baktık.

“Yeni bir oyun icat ettim. Yanınıza geleyim de anlatayım. Durun!”

Emir’e dönüp “Yandık!” dedim. Toprak’ın kendi icadı olduğunu iddia ettiği karmakarışık oyunları anlamak olanaksızdı. Yine bizi iki saat kitleyecek bir şey zırvalayacaktı.

Yanımıza geldiğinde nefes nefeseydi.

“Bak, bu sefer aklınız uçacak!” dedikten sonra bize dikkatlice baktı.

“Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Annem börek yapıyor da... Fatoş’u da çağır dedi. Bize gidiyoruz.”

“E tamam, gidelim haydi!” dedi Toprak.

Birine yalvarıyoruz getiremiyoruz, biri davet edilmeden peşimize takılıyor. Böreği de boğazımıza dizer şimdi!

“Bakın, yeni oyunum topa oynanıyor. Adı da ‘boyartop’. Topu böyle, iki elinizin arasına alıyorsunuz. Bacaklar yere sağlam basıyor. Sonra yakınınızdaki kişiyi topu atarak vurmaya çalışıyorsunuz.”

“Hadi canım!” dedim şaşırılmış gibi. “Gerçekten çok ilginçmiş! Daha önce kimsenin aklına gelmemiştir.”

“Sesindeki alayı hissediyorum, Fatoş! Bu oyun gerçekten farklı.”

“Acaba nesi farklı? Bu oyuna ya ‘istop’ denir ya da ‘yakantop’. Seninki bunlardan kaç milim farklı?”

“Ah, onlar çok sıkıcı! Yavan bir top, oradan oraya atılıyor.”

Sonra bizi bırakıp yandaki bahçeye doğru koştu.

“Yaprak! Yaprak! Gel, canım.”

Aman Allah’ım! Bir de kardeşini mi çağırıyor?

“Börek kime yetecek acaba?”

“Kardeşimi almayayım mı yani? Annem işte. Aç mı kalalım?”

Sesini de hemen arabeske bağlamıştı.

Yaprak koşarak geldi. Daha ilkokula gidiyor. Allah'ım çok küçük. Birkaç sene önce ben de mi bu kadar ufaktım, inanamıyorum.

“Yaprakçığım, canım kardeşim. Karnın aç mı? Haydi, Emir ağabeylere gidiyoruz. Annesi börek yapmış.”

Yaprak ağabeyinin elini tuttu. Başını kaldırıp en sevimli hâliyle gülümsedi. Yanakları o kadar tombikti ki gülümseyince gözleri minicik kaldı. Bu sevimlilik karşısında “O da yesin tabii.” dedim kendimi tutamayıp.

“Benim oyunumda top boyalı. Öyle vuruldun, yok vurulmadım kavgası yok. Vurulanın üstüne kocaman iz çıkıyor.” diye devam etti Toprak.

“Bu oyun için tüm bilgi birikimini kullanmışsın. Gerçekten dâhiyane!” dedim alkış tutarak.

“Alaycı ses tonunu hâlâ algılıyorum Fatoş!”

“Bir de neden öyle bir tonda konuştuğumu düşün istersen!”

“Düşündüm. Boyalar kıyafetlerimizi mahvedecek diye düşünüyorsun ama öyle bir şey olmayacak. Üzerimize çöp poşetinden koruyucu yapacağız.”

Zekâ küpü Toprak geçtiğimiz kış boyunca kendi icadı oyunlarla bizi canımızdan bezdirdi.

İp olmadan ip atlama oyunu vardı mesela. Evet, olduğun yerde zıplayıp duruyorsun. Kim pes ederse yanıyor. “İpi çevirenlere bile ihtiyaç yok.” demişti. Tespit doğru ama oyun yanlıştı. Oyun dediğin insanı mutlu eder, bu iç organlarımızı perişan etti.

Emirlerin evine varınca, boyartopu enli boylu düşündüm ve kibar olduğu her hâlden belli yeni arkadaş adayımız Lidya için endişelendim. Aslında kendim için de endişelenmiştim. Kızın bizi sevmesini isterdim doğrusu. Bu yüzden daha en baştan ne kadar tuhaf arkadaşlarım olduğunu anlamasa iyi olurdu. Toprak’ın oyunları ve Emir’in dizi örnekleriyle ilk günden tanışmamalıydı.

“Bana bak Emir! Lidya’ya durmadan dizilerden örnekler verme. Okuduğun kitaplardan da örnekler ver.”

“Kitap mı? Ders kitaplarından mı örnek vereyim? Dağları, matematik formüllerini mi anlatayım?”

“Romanlar, hikâyeler... Kitap deyince aklına sadece ders kitapları mı geliyor?”

Ciddiyetle başını salladı.

“Ben her şeyi dizilerden öğreniyorum. Roma neyin ihtiyacım yok!”

Aslında haklıydı. Ama dizi seyretmek yerine kitap okuyorum demek insanı daha havalı gösteriyordu. Yeni tanıştığın kişiye de havalı görünmek istersin. Hele İstanbul'dan geldiyse.

“Bence böyle konuşma.”

“Neden konuşmasın?” diye araya girdi Toprak.

“Öğretmenler de dizi seyretmeyin kitap okuyun diyor ya! Nedenini bilmiyorum ama kesin daha havalı. Biraz havalı görünün. Lidya bizimle arkadaş olmak istesin.” dedim.

Emir gözlerini devirerek Toprak'a döndü. “Sen oyunu anlatıyordun. Topu neyle boyamayı düşünüyorsun.”

Beni pek ciddiye almamıştı herhâlde.

Topraklar evlerini baharda boyattıkları için bahçede yarım kutu boya kalmış, topu her seferinde ona batırmayı planlıyormuş. Kıyafetlerimize hiçbir şey olmayacak, diyerek parmağıyla başına dokundu.

“Kafan çok çalışıyor yani!”

“Evet, kızım! Çok eğleneceğiz. Poşetlere kafa deliği açacağım. Sonrası eğlence.”

“Lütfen bu oyuna Lidya'yı katmayalım. Kendi aramızda oynarız sonra!” dedim.

Lidya o sırada annesiyle birlikte bahçeye girmiş, dediklerimi de duymuştu. Hayat yeni insan-